

ЖУРНАЛ СОЮЗУ УКРАЇНЦІВ РУМУНІЇ
ДЛЯ МАЛЯТ-ДОШКІЛЬНЯТ

15-16

БДЖІЛКА

Школа

Марійка Підгірянка

Школо наша, школо,
Приголуб нас, мила,
Пригорни усіх нас,
Як голуб під крила.

Ти нас всіх научиш,
Як у світі жити,
Як зло оминати,
А добро чинити.

Бджілоньки – на квіти,
Дітоньки – до школи,
Там збирають мудрість,
Як мед в полі бджоли.

ДВА БРАТИ

Українська народна казка

Казка мовиться про двох братів. Старшого звали Василем, а молодшого – Михайлом. Старший брат дуже був заможний, жив у великих достатках. Молодший – навпаки. У молодшого брата і дітей ціла купа була, і бідність велика.

Ходив молодший брат по різних заробітках і ледве міг з дня на день діточок прогодувати.

Хоч брати жили зовсім недалеко один від одного, та зв'язку між ними майже ніякого не було.

«А що мені йти до бідняка? Він ледве сам живе, не то, щоб мене пригощав», – думав багатий брат.

«А що мені йти до багача, коли він такий скупий, як нещастя?» – думав не раз бідний брат.

– То така скупа душа, що противно й згадувати, – говорили в селі про старшого брата.

Була люта зима.

Літом ще сяк-так минав день. А зимою – то вже зовсім погано жилося у бідного брата. Біда була не тільки з харчуванням, але й холод мучив сім'ю.

Одного дня зібрався молодший брат і пішов зі санчатами у ліс.

«Приволочу хоч трохи хмизу, щоб було чим хату розігріти, а то дітвора зовсім перестигне», – думав по дорозі Михайло.

Наволочив повні санчата сухого ріща і рушив додому. Аж тут бачить – в одному невеликому зворі сидять якісь люди й гріються біля вогнища.

«Що це за люди? – подумав собі Михайло. – Піду я до них та хоч трохи зігріюся, а то вже зовсім перемерз».

Підійшов, поздоровкався.

– А що ти, чоловіче добрий, сюди заблукав? Що тобі треба? – озвався один, що здавався нібито старшим.

Тут Михайло розповів про свою біду, про своє горе. Поскаржився, як йому важко живеться. Нема за що діточок приодягти, дров купити. Діти мерзнуть голі, голодні...

– Оце дійсно біда, чоловіче добрий, що тобі так важко живеться, – озвався незнайомець. – Бачу я твою щирість і добросердечність, тож принеси з дому відро, чи якусь іншу посудину та набери собі цього вугілля, то хоч хату нагрієш.

– Що ж! Нехай буде! – погодився Михайло і побіг додому за відром. «Дивні це люди, – думав по дорозі Михайло. – Це напевно якісь мандрівники або опришки».

Прибіг додому, найшов якесь старе, полатане відро і гайда знову в ліс. Підходить до вогнища, а тут уже не дванадцять

чоловіків, а тільки один сидить. Узяв цей незнайомець якусь лопатку і наклав Михайлові у відро повно розжареного вугілля.

– Неси, неборе, та хоч хату нагрієш, – сказав прощаючись незнайомець і зник.

Рушив Михайло додому. Одною рукою тягнув санчата, а в другій ніс відро.

– Що це ти за вугілля приніс? – питає жінка, дивлячись у відро. – Воно зовсім студене, а так блищить.

Подивився і Михайло та очам своїм не вірив. Ото не вугілля, а чисте золото.

Було вже тепер у Михайла з чого дітей годувати та одягати. Побудував собі хату нову, купив корову, поле. Завів господарство і жив собі мирно, спокійно.

– Тут щось не те, – почав заздрити старший брат. – Як це може бути? Михайло усе був такий бідний, а тепер раптом перейшов на таке багатство.

І почав він ходити до брата і випитувати, звідки у нього багатство, від чого він так швидко збагатів. Доти ходив і набридав, що Михайло одного разу за своєю щирістю і добротою розповів йому усе, як було.

«Дуже добре, що я довідався від брата про те вугілля. Піду і я у ліс. Та я візьму велике відро, щоб якнайбільше того вугілля принести додому», – тішився в душі зажерливий і заздрісний брат.

Надворі тріщав мороз.

Переодягнувся багатий брат у старе порване лахміття, обув на ноги латані постолі, узяв санчата і відро в руки та щодуху побіг у ліс.

Назбирав на швидку руку повні санчата хмизу і рушив шукати по зворах вогнище і незнайомців, щоб попросити від них вугілля. Шукати довелось недовго, бо в одному зворі він дійсно натрапив на вогнище, навколо якого сиділо дванадцять мужчин. «Оце мені й треба», – подумав собі ненажерливий брат. Підійшов до вогнища, поздоровкався.

– Хто ти такий? Що тобі треба? – запитав сердито один, що здавався нібито старшим.

Тут багатий брат почав скаржитись, як йому важко живеться, що у нього десять малих діточок і всі вони голі й голодні, і мерзнуть від холоду.

– Що ж! Якщо в тебе у хаті холодно і діточки мерзнуть, то бери собі у відро вугілля і неси, – озвався сердито незнайомець.

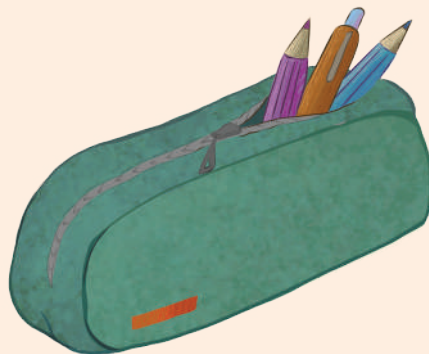
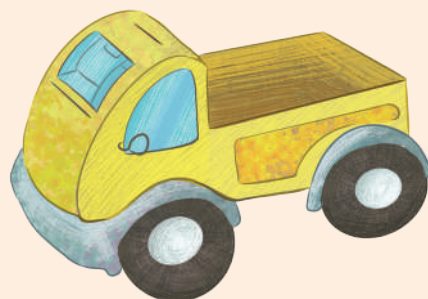
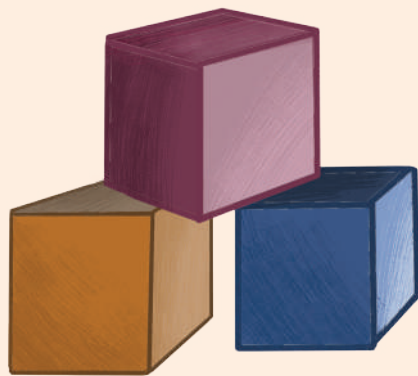
Тут багатий брат набрав повне відро вугілля, щиренько подякував і бігом додому.

Та тільки що встиг занести відро до хати, як тут зайнялося величезне полум'я. І хата, і що в хаті було – все згоріло. Пішли у дим і всі зерносковища та будівлі, що були біля хати.

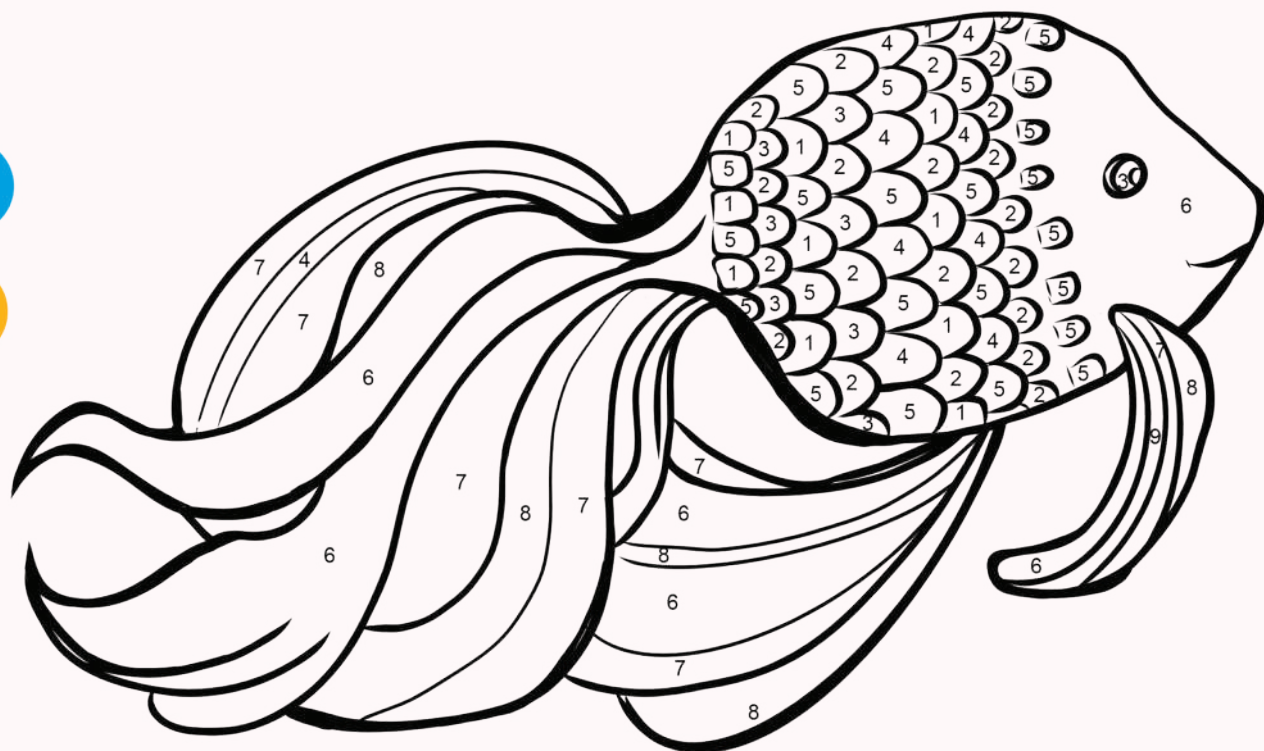
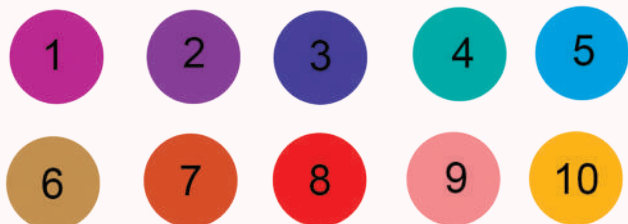
– Оце за те, що він такий був скупий і ненажера та висміював бідного чоловіка, – говорили про нього в селі. – Тепер нехай знає, що то значить, коли чоловік бідний.

Що беремо до школи?

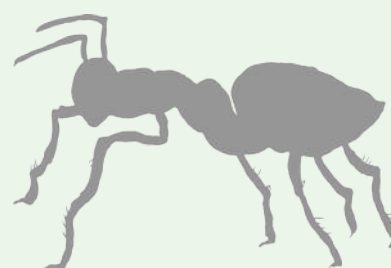
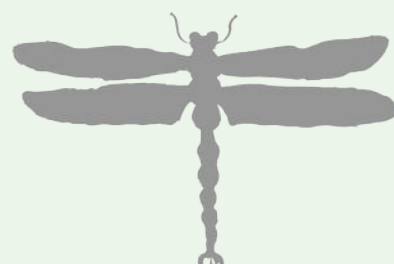
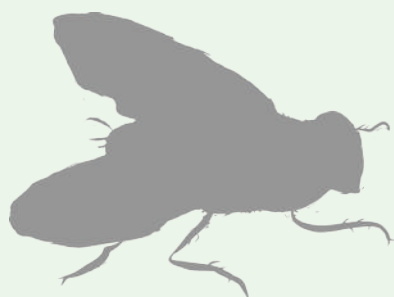
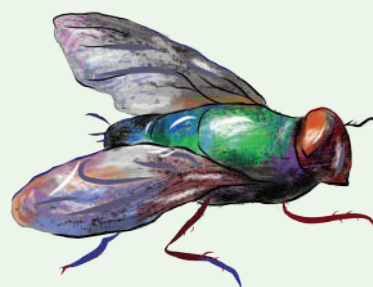
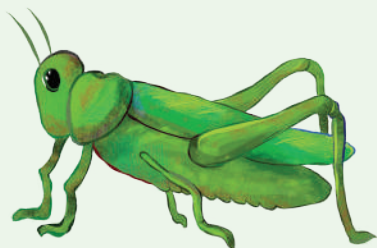

Розфарбуйте рибку за схемою, у якій кожній цифрі відповідає певний колір.

АЕ ЧИЯ ТІНЬ?

Розгляньте уважно малюнки.
З'єднайте лініями кожную комаху
з її тінню.

Обведіть по контуру.

ПЕРШИЙ ДЕНЬ ШКОЛИ

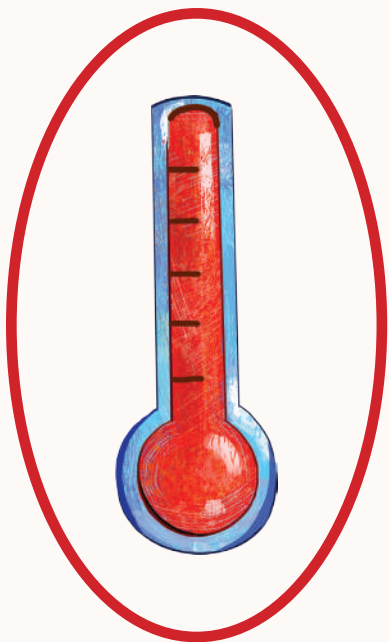
Як ви, мабуть, помітили,
малюнок першого дня у школі
незакінчений. Домалюйте його!

Допоможіть хлопчику дійти до школи

ХОЛОДНИЙ ЧИ ГАРЯЧИЙ?

Обведіть **червоним** кольором предмети, які асоціюються з **теплом**, і **синім** предмети, які асоціюються з **холодом**.

